

[Alfred Bøgh.]

dende; de er i alt for høj grad præget af hastværksarbejde.

Jeg finder det højst uheldigt — og ufor- svarligt overfor befolkningen — at rege- ringen; der lige siden sin tiltræden har kun- net aflæse den uheldige valutaudvikling, nu kommer og forlanger, at det høje ting skal tage stilling til en række ufærdige lovforslag på et døgn eller så; for det er jo sagen. Regeringen er så udmærket klar over, på hvilke områder den skal hente flere penge ud af befolkningens lommer, men såsnart det kommer til egentlige be- sparelser, er den mere end tilbageholdende og overlader det til tinget selv at stille forslag. En sådan fremgangsmåde forekom- mer mig ikke tiltalende, og jeg føler mig overbevist om, at denne indstilling også deles af befolkningen.

Det har bekymret vort parti dybt; at regeringen ikke har kunnet finde flere be- sparelsesområder. Vi er dybt skuffede over, at regeringen ikke foreslår anlægsudgifterne skåret ned; havde regeringen haft en reali- stisk indstilling overfor vanskelighederne, så havde den erkendt, at den burde have foreslået en udskydelse og strækning af disse udgifter. Men netop på dette punkt udviser finansministeren den allerstørste tilbageholdenhed; han er meget betænkelig. Det er jeg også, men det er netop ministe- rens standpunkt, som gør mig betænkelig.

Må jeg i denne forbindelse sige, at rege- ringens kombination af omsætningsafgifter og tvungen opsparing ikke forekommer mig at være særlig lykkelig i betragtning af den opgave, det drejer sig om at løse. Man vil måske hævde, at ministeriet Erik Eriksen selv gennemførte en tvungen opsparing som en forbrugsbegrænsende foranstaltning. Der er imidlertid for det første en væsentlig forskel på selve karakteren af denne op- sparing og den foreslåede. Den foregående regering udstedte dog kun obligationer for de penge, som blev indbetalt til den tvungne opsparing; den højtærede finansminister ønsker derimod at udstede obligationer for de udgifter, som nogle økonomiske plan- læggere skønner forbrugerne passende burde have haft. Men er dette ikke at fjerne sig lovlig langt fra virkelighedens verden? Jeg vil stærkt advare imod at sætte tankespind i realitetens sted.

Men der er en indvending, som vejer endnu tungere, og som efter min opfattelse er afgørende, og den angår den måde, hvorpå tvangsopsparingsprincippet bringes til anvendelse i den aktuelle situation. Da ministeriet Erik Eriksen for nogle år siden gennemførte en tvungen opsparing, var den et middel imod en valutasituation, der kunne betragtes som akut; Koreakrigen, og hvad dermed fulgte, bragte valutavanske- ligheder i mange lande, også i Danmark. Lad så være, at den socialdemokratiske regering havde gjort sit til at vanskeliggøre stillingen, men i det væsentlige kom krisen dog til os udefra. Denne gang er der imidlet- tid tale om en hjemmestrikket valutakrise, som regeringen hovedsageligt har ansvaret for.

Det er for mig noget meget væsentligt, at var den forrige regerings sunde sanerings- politik blevet fortsat, ville det danske sam- fund have haft styrke nok til at bære den forøgelse af købekraften, der ville indtræffe, når den tvungne opsparing skulle tilbage- betales; men jeg ønsker igen at understrege, at denne politik ikke var uden betænkelig- heder — og fordi den een gang har vist sig at være en succes, er det ikke dermed givet, at den kan gentages. Dette gælder så meget desto mere, som vi siden da har ført en poli- tik, som desværre har medført, at tilbage- betalingens problemer bliver endnu større, end de havde behøvet at være.

I dag befinder vi os imidlertid overfor den åbenbare kendsgerning, at valuta- situationen ikke alene er akut, men at den så ganske øjensynligt repræsenterer et meget alvorligt langtidspolym. Man — og her tænker jeg på hele befolkningen — må derfor spørge sig selv: Er det ikke ufor- svarligt i en sådan situation kun at udsætte det forbrug, som er større, end vi har råd til? Rummer en sådan politik andet end en udskydelse af vanskelighederne? Vil valuta- krisen ikke melde sig igen med fornyet styrke om 1, 2 eller 3 år, netop fordi vi også denne gang undlader at gribe om nælden? Spørgsmålet er så nærliggende, at ingen kan lade være med at stille sig det, og jeg er for- visset om, at svaret overalt er det samme: de lovforslag, regeringen har fremsat i dag, fjerner måske nogle af de mest iøjnefaldende symptomer, men de løser ingenlunde pro- blemerne.